

Sambizanga

Direcció: Sarah Maldoror

Països: Angola i França (1972)

Cinema africà

Fitxa tècnica

Guió Claude Agostini, Mário d'Andrade, Sarah Maldoror, Maurici Pons (novel·la: Luandino Vieira) **Fotografia** Claude Agostini **Interpretació** Domingos de Oliveira, Elisa Andrade, Jean M'Vondo, Dino Abelino, Benoît Moutsila, Talagongo, Henriette Meya, Manuel Videira, Ana Wilson **Durada** 102 min **Gènere** Drama **Llengües** Lingala i portuguès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Sambizanga és el nom d'un barri obrer de Luanda on hi havia la presó portuguesa on van ser tancats, torturats i assassinats nombrosos militants angolesos. El 4 de febrer de 1961, l'MPLA va atacar la presó. La pel·lícula comença amb la detenció del líder revolucionari Domingos Xavier per oficials portuguesos. El porten a la presó de Sambizanga on serà torturat fins a la mort si no delata els seus companys dissidents. La pel·lícula segueix la Maria, la dona de Domingos Xavier, que va de presó a presó en un intent per saber què ha estat del seu marit. (FCAT)

Crítica

“El treball més ben conegut de Maldoror, **Sambizanga**, es basa en els fets que varen tenir lloc durant l'any 1961, catorze anys abans de la independència d'Angola. La pel·lícula comença poc abans que Domingos, un treballador de la construcció angolès que pertany a una xarxa subterrània anticolonial, sigui detingut i empresonat per les autoritats portugueses. Finalment, aquest personatge serà torturat fins a la mort per negar-se persistentment a revelar el nom d'altres membres del seu moviment de resistència. Paral·lelament al tràgic destí de Domingos, la pel·lícula mostra la situació i la determinació de la seva dona Maria, que marxa a peu a la recerca d'aquest: en arribar a la presó de Luanda, se la informa de la seva mort. **Sambizanga** acaba mentre els militants negres discuteixen el proper assalt a la presó de Luanda, el símbol més odiat de l'opressió portuguesa.

En lloc de representar una rebel·lió oberta, **Sambizanga** situa l'atenció al voltant d'esdeveniments que van provocar el despertar de la consciència i l'aixecament armat. Com a tal, la pel·lícula irradia un to íntim i un lirisme meditatiu que no està acostumat a veure en altres pel·lícules comparables. Maldoror afirma:

“Hi ha gent que m'ha culpats de no haver fet una pel·lícula amb tancs i pistoles. Però **Sambizanga** no és en cap cas una pel·lícula de guerra com, per exemple, podríem considerar el cinema americà. La pel·lícula pretén descriure una història real que es va produir als anys seixanta a l'inici de la resistència anticolonial a Angola. Aquí, mostro com la gent intenta organitzar un moviment de resistència. La gent m'ha culpats... d'haver seleccionat actors que, diuen, són massa guapos; bé, és que hi ha gent negra que és bonica i això és tot... pel que fa al ritme de la pel·lícula, vaig intentar recrear el ritme lent que caracteritza la vida africana. No he inventat res ni res s'inventa. Tot el que mostro a la pel·lícula rau de la meua pròpia percepció d'aquesta realitat situada i ben concreta”

Pfaff, F. Twenty-five black african filmmakers: a critical study, with filmography and bio-bibliography. Nova York: Greenwood, 1988. P. 210-211. (Font: filmoteca.cat)

“Sambizanga”: premis i seleccions principals

3 premis i 1 nominació:

- Festival Internacional de Cinema de Berlín 1973: premi OCIC i premi Interfilm, Fòrum del Nou Cinema
- Festival de Cinema de Cartago 1972: premi Tanit d'Or (empat amb *Al-Makhdu'un*)
- Premis Internacionals FOCAL 2022: nominada a millor títol de restauració i preservació d'arxius (David Pozzi)

Sarah Maldoror

Filmografia com a directora

2009 <i>Eia pour Césaire</i>	1979 <i>Un carnaval dans le Sahel</i> (curtmetratge)
1998 <i>Tribu du bois de l'E</i> (curtmetratge)	1977-1978 <i>Crónicas de Francia</i> (sèrie de TV, 3 episodis)
1997 <i>L'enfant cinema</i> (curtmetratge)	1978 <i>Un Masque à Paris: Louis Aragon</i> (curtmetratge)
1995 <i>Léon G. Damas</i> (curtmetratge)	1978 <i>Et les chiens se taisaient</i> (curtmetratge)
1989 <i>Vlady</i> (curtmetratge)	1977 <i>Paris, le cimetière du Père-Lachaise</i> (curtmetratge)
1987 <i>Océaniques - Des idées des hommes des oeuvres</i> (sèrie de TV, un episodi)	1976 <i>La Basilique de Saint-Denis</i> (curtmetratge)
1987 <i>Le passager du Tassili</i> (pel·lícula per a TV)	1976 <i>Aimé Césaire - un homme une terre</i>
1986 <i>Portrait De Madame Diop</i> (curtmetratge)	1973 <i>Saint-Denis sur avenir</i>
1983 <i>L'hôpital de Leningrad</i> (pel·lícula per a TV)	1972 <i>Sambizanga</i>
1981 <i>Un dessert pour Constance</i> (pel·lícula per a TV)	1971 <i>La Commune, Louise Michel et nous</i> (curtmetratge)
1980 <i>Carnival en Guinée-Bissau</i> (curtmetratge)	1970 <i>Des fusils pour Banta</i>
1979 <i>Fogo, île de feu</i> (curtmetratge)	1968 <i>Monangambé</i> (curtmetratge)
1979 <i>Miro</i> (curtmetratge)	

Biografia

Sarah Maldoror, nascuda amb el cognom Ducados de pare antillà i mare francesa, va ser una cineasta clau en els moviments de descolonització africans de les dècades de 1960 i 1970. Més endavant el seu cinema buscarà ser l'expressió poètica del moviment intel·lectual i artístic de la Negritud, pont entre el surrealisme de preguerra i postguerra. En la seva última etapa, desmuntarà les identitats essencialistes amb una mirada crítica a la França -i Europa- contemporània a través d'un cinema popular basat en l'ètica de la diferència. La seva visita al Museu [Reina Sofía] i a la Cineteca el 2019, per presentar la retrospectiva, va ser la seva última aparició pública.

Organització:

En conveni amb:

